שום דבר לא קורה **אף פעם,**
חוץ מלפעמים...

ורק במקרים **נדירים** כאלה,
שזה כמעט **אף פעם** לא.

אני בעיקר תמיד מוצאת **משהו** לעשות, אפילו אם שום דבר לא קורה,
וזה יכול להיות לגזור דברים ולהפוך אותם למשהו אחר. אני מסוגלת לעשות את זה במשך שעות, אם אחי הקטן לא נכנס לי לחדר, שהוא גם החדר שלו. אני לא אוהבת לחלוק חדר, כי זה אומר שלמישהו יש רשות להפריע לך אפילו כשאת סתם עוסקת בעניינים שלך וטוב לך לבדך.

אם אני קוראת, אז אני עושה את זה בארון המצעים.
לא לכולם יש ארון מצעים אבל לנו יש, ארון גדול כזה עם תריסים שאפשר להיכנס אליו. חם שם עם כל הגופיות והתחתונים וחשוך אם אין לכם פנס,
אבל לי יש.
אפילו שהוא לא תמיד נדלק, כי אחותי מַרְסִי בדרך כלל פותחת את ההברגה וגונבת מתוכו את הסוללות.

אם ממש אין שום דבר אחר לעשות, אז אני ממש טובה בלבהות החוצה מהחלון. זאת דרך לגלות דברים במקרה, שזה כמעט תמיד יותר מעניין מאשר לגלות אותם בכוונה.
ככה לדוגמה קורה שיום אחד את רואה גמל מטייל ברחוב, אפילו שזה לא **אמור** לקרות,
כי מה פתאום שיסתובבו גמלים
ברחוב נָבָרִינוֹ.

רחוב נברינו הוא הרחוב שלנו, והבתים כולם מחוברים בצדדים, והם כזה יורדים בסיבוב. אנחנו שבעה בבית ואחד מאיתנו הוא סבא, שיש לו חדר בקומת הקרקע, כי הוא לא הכי יציב במדרגות. יש לי אח גדול שקוראים לו קוּרְט ואח קטן שקוראים לו מִינַל קְרִיקֶט ואחות גדולה שקוראים לה מרסי, שגונבת לאנשים את הסוללות מהפנסים. חוץ מזה המשפחה שלנו היא אימא ואבא ואני, קלריס בין.
יש לנו חתול **לפעמים**, אבל חלק גדול מהזמן הוא הולך לאכול בבתים של אחרים ואי אפשר לסמוך עליו שיהיה חיית מחמד כשמתחשק לנו.
למזלנו, החתול שלנו פָּאזִי לא אוכל ציפורים, כי אחרת סבא היה צריך לעבור דירה לתמיד. כי, אתם מבינים, סבא מאוד אוהב ציפורים ומאוד לא אוהב שחתולים אוכלים אותם.
לסבא יש ציפור קנרית שקוראים לה צוצי.
צוצי היא אחת החברות הכי טובות של סבא.
הוא נותן לה לעוף חופשי אצלו בחדר ולשיר מהכתף שלו.

צוצי היא חֻבְּרה של סבא ותמיד לצידו. סבא אוהב שיש לו חֻבְּרה, אבל טוען שהוא לא תמיד צריך לדבר.
הוא אומר, "לפעמים אני רק רוצה לשבת עם מישהו שיבין אותי בלי מילים."
צוצי טובה בשביל זה כי בכלל אין לה מילים - היא יודעת רק מנגינות - וסבא אומר, "עם מנגינה טובה אפשר לצוף, ולפעמים לצוף זה בדיוק מה שצריך."

אני מסכימה עם סבא, חוץ מהקטע שלא צריך לדבר. אני **תמיד** צריכה לדבר, אבל הרבה פעמים אני מצטערת שאין יותר הקשבה ופחות דיבורים **אליי**. אבל ממש לא הוגן שאני צריכה לחלוק חדר עם מינל קריקט.

כל מה שהוא עושה זה **רק לא** להקשיב.
מי **שכן** יודעת להקשיב טוב זאת סבתא שלי.
היא גם דברנית טובה.
היא יודעת הכול, וכשהיא לא יודעת משהו, היא כבר מוצאת מה לעשות. היא טוענת שהיא טובה בלמצוא מה לעשות, שזה הכישרון שלה.
אני תוהה לא פעם מה הכישרון שלי.

סבתא גרה בניו־יורק ויש לנו שיחות ארוכות בטלפון.
היא אומרת שאני אחד מאותם אנשים שטובים בלמצוא את המעניין. היא אומרת, "אנשים **שמוצאים** את **המעניין הם בעצמם מעניינים**."
היא גם אומרת:
"את אדם מלא **תושייה**, קלריס בין." הכוונה שאני טובה בלהמציא רעיונות כשאין רעיונות.

אז אולי **זה** הכישרון **שלי**.
אבל לפעמים אפילו אני לא מצליחה להפוך את **הכלום** למשהו יותר שווה.

אני שונאת ימים של כלום.

כשהיום מרגיש **כלומי**, אני בדרך כלל נשכבת על הרצפה ומצטערת שאני שוכבת על הרצפה.

מאוד קשה לקום כשאת מרגישה ככה.

אבל אין **שום דבר** שאפשר לעשות
נגד זה.

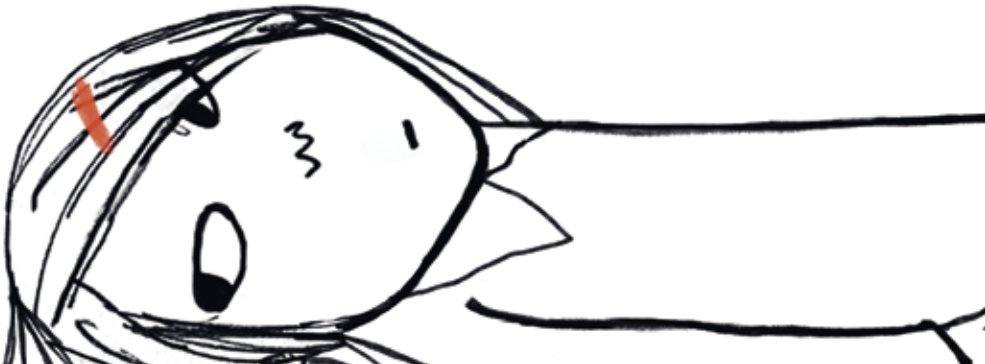

כשיום מתחיל **כלומי**, הוא תמיד נעשה יותר ויותר כלומי עד שמישהו זורק מהחלון כיסוי מיטה של מישהו אחר, או צובט בזרוע של מישהו אחר, והמישהו האחר הזה **מלשין לאימא**.

אסור לצבוט.

כולם מתרגזים ומתעצבנים בימים של שום דבר, אבל אין מה לעשות.

זה לא אשמתו של אף אחד

ובסוף אין ברירה חוץ מלהיכנס למיטה בסוף היום, ולהחזיק אצבעות ברגליים בתקווה שבבוקר נתעורר אחרת.

אבל יום אחד בקיץ התחיל כמו יום של **כלום**

ואז קרה **הכול**.

פשוט

כמעט

הכול.

וזה התחיל ככה...